

DRUHÁ KAPITOLA

Pokaždé, když jsem vzala zakázku, jsem si byla jistá, že bude moje poslední. To, co jsem dělala, bylo poněkud zvláštní povolání. Vlastně jsem se k němu dostala úplně náhodou – i když někdo by mohl říct, že to bylo štěstí. Moje kariéra, jak by se tomu asi dalo říkat, začala před více než rokem, když se moji rodiče rozhodli přestěhovat z Vernu, pohraniční vesnice mého dětství, zpátky do otcovy rodné země Stravastu na severu. Matka mě nejprve tak napůl pobízela, abych šla s nimi, ale být to bylo pro nás obě depresivní, bylo zřejmé, že to nemyslí úplně vážně, takže z mé strany stačilo jediné odmítavé slovo, aby s tou šarádou přestala. Snažila jsem se nebrat si její chování osobně – ale vlastně mě to ani neuráželo, protože jsem už dlouho věděla, že rodiče mě a mé čarodějnictví nevidí jako zlatou husu, ale spíš jako ošklivé káčátko, které je dobré jen k odstrašování sousedů.

V jiných městech, bohatých městech s vazbami na tkalcovské rody, byla dcera se schopnostmi hedvábnice důvodem k oslavě, podobně jako nalezení tajného rodinného klenotu nebo získání klíče k dřívě zamčeným dveřím, které se díky němu konečně otevřely. Verne však byl malá komunita, složená převážně z přistěhovalců, jako byl můj otec, a chovatelů

ovců, kteří donekonečna stříhali jejich vlnu. Když se v pubertě projevilo mé požehnání, polovina vsi měla za to, že jsem *mäzer*, stravastské podvržené dítě, a balmoorská polovina, která vyrostla na příbězích o hedvábnicích, se domu mých rodičů vyhýbala, jako by nad ním visel zlověstný temný mrak.

Prísne vzato, balmoorská vláda dívky, jako jsem já, chránila stejně jako jiné drahocenné zdroje: Poškozování neprovdané hedvábnice, definované jako nedovolené odstranění byť jen jediného vlasu z její nádherné hlavy, se trestalo dlouhým pobytem ve vězení. Dívky mého druhu však byly vzácnost, a zatímco naše magie nakonec vyprchala, touha lidí po očarováných předmětech nikoli. Každý, kdo byl ochoten jít do rizika, si mohl vydělat spoustu peněz, a tak pod pozlacenými základy národa v temnotách tiše vzkvétal černý trh, který se šířil jako bledá, hrozivá plíseň.

Rodiny, které si to mohly dovolit, držely své hedvábnice pod zámek, dokud nebyly dost staré na námluvy, někdy dokonce i déle. Nápadníky z řad Tkalců k nim pak pouštěly ostražitě jako do trezoru a nechaly je na poklad uvnitř sotva pohlédnout, než je zase vyhnaly ven. Ovšem z nás, které jsme se nenarodily bohatým rodičům, se od okamžiku, kdy se náš dar projevilo, stali ptáci bez klece. Byly jsme neskrývané a nespoutané, ale také zcela nechráněné.

Zranitelné.

Dívky, které měly dost odvahy vyjít na veřejnost, přijímaly jistá opatření, aby své vlasy ochránily. Zaplétaly si je do pevných copů nebo nosily pokrývky hlavy – cokoli, aby je skryly před supy z černého trhu. Každopádně moji vlastní rodiče mě nejprve drželi doma. Tenhle trik fungoval, alespoň zpočátku. Ke svému požehnání jsem přišla ve čtrnácti letech a následujících šest měsíců jsem strávila v zajetí, kde jsem byla v bezpečí, chráněná a krajně znuděná. Byla to otrava, jistě, žila jsem jako domácí kočka, ale tehdy jsem si